

at optage i den danske Lov, og som man ogsaa maa finde velbegrundet. Efter denne Bestemmelse vil f. Eks. en Rigsdagsmand være eneberettiget til at udgive sine samlede Taler i en bestemt Rigsdagssamling eller om et bestemt Emne eller lignende.

G.

Forslag:

I § 9 indføjes et nyt Stykke af følgende Ordlyd:

»Uafhængig af Forfatterens økonomiske Rettigheder og selv efter Afhændelse af disse, bevarer han Retten til at hævde sit Forfatternavn i Forbindelse med Værket, saavel som Retten til at modsætte sig enhver Forvanskning eller Beskæring eller anden Ændring, der maa anses at være en væsentlig Forringelse af hans Værk.

Efter Forfatterens Død overgaar fornævnte Ret til Undervisningsministeriet og bortfalder ikke ved Forfatterrettens Ophør.

Motiver:

Første Stykke af denne Bestemmelse er i væsentlig Overensstemmelse med den i Bernerkonventionen under Art. 6 bis optagne, idet dog her kun Forfatternes Retsstilling er behandlet, medens den tilsvarende Regel for Kunstnernes Vedkommende er foreslaaet indføjet i Forfatter- og Kunstnerlovens § 27.

Reglen betyder en udtrykkelig Anerkendelse af Forfatterrettens personlige Karakter som en Ret, der indeholder andet og mere end Adgangen til den økonomiske Udnyttelse af Forfatterværket, idet der tilkendes Forfatteren som Udtryk for hans personlige Ret til at træffe Bestemmelse om Værket i enhver Henseende, en Beføjelse til at bevare — selv efter Afhændelsen af den økonomiske Udnyttelsesret til det — en Tilknytning til det derigennem, at han altid har Ret til at hævde sig som Værkets Skaber, og at han kan modsætte sig væsentlig forringende Ændringer af sit Værk. Denne Lovfæstelse af Forfatternes »droit moral« eller »droit au respect« anses for at være det betydningsfuldeste Resultat af Konferencen i Rom i 1928.

De i Forslaget indeholdte Regler maa nu ganske vist i væsentlig Grad allerede i Praksis siges at være gældende dansk Ret, idet den danske Forfatterlov i sit Indhold i det hele maa siges at hvile paa Princippet om Forfatterens personlige Ret, hvilket ogsaa blev anerkendt under Forhandlingerne paa Konferencen i Rom i 1928, men en Optagelse i Forfatterloven af en almindelig Regel i saa Henseende maa anses for at være en Fordel saavel for Forfatteren som for Erhververen af Rettigheder fra denne og for Offentligheden.

Saaledes som Bestemmelsen er formuleret, angives det formentlig tilstrækkelig tydeligt, at det drejer sig om en Ret, der er forskellig fra den absolute, men afhængelige Eneret, idet den knyttes til Personen som en paa Forhaand uafhængelig Ret.

Der maa naturligvis gælde den samme Forudsætning for Anvendelsen af den foreslaaede Regel, som gælder overalt i Forfatter- og Kunstnerloven, for at Beskyttelse skal indtræde, nemlig at det paagældende Værk bringes frem til Offentliggørelse. Den Ændring eller Beskæring, der foretages i et Værk til privat Brug, vil ikke kunne hindres efter den foreslaaede Bestemmelse.

I 2. Stk. af den her foreslaaede Lovbestemmelse er optaget som et Supplement til 1. Stk. Beskyttelsen af den personlige Ret (droit moral) efter Forfatterens Død og efter Forfatterrettens Ophør.

Paa Konferencen i Rom blev det som Ønske Nr. I. henstillet til Unionslandene at undersøge Mulighederne for i de respektive Lovgivninger, der ikke maatte indeholde